

EL MICALET GALÀCTIC

Animals!

Maria Jesús Bolta

Dibuixos de Jesús Huguet

Capítol 1

El Gran lleó va obrir la bocota ben oberta i el badall va espantar tots els insectes que, aquell capvespre, rondaven per la regió.

–Ah! Quina pau! No hi deu haver en tot el món un lloc més deliciós –va exclamar en un sospir a la lleona, tot passejant la mirada per aquell cel lluminós i lliure que navegava per damunt dels seus caps.

Per a ell i per als seus veïns de la sabana, l'estació de les pluges era només un record llunyà. Des de llavors, el sol demolidor havia daurat l'herba i ara només les acàcies formaven ací i allà clapes de color i verdor que els animals aprofitaven per a resguardar-se d'aquell forn. De sobte, el crit de

la lleona va trencar tot l'encís i va estar a punt de fer-li eixir el cor per la boca:

–Mira allà!

En la llunyania, un núvol de pols travessava la plana immensa en la seua direcció.

El lleó es va redreçar d'un bot. No hi havia cap dubte: tres zebres tendres i carneses corrien veloçment cap a la seua boca feta aigua.

Ràpidament, va buscar un amagatall entre les herbes altes. De segur que aquelles pobres criatures s'havien separat accidentalment del seu grup.

–Tant se val –va fer el lleó, que no acostumava a pensar més de dos segons seguits.

La sorpresa era la millor arma per a atacar les preses. Un bon esglai i ZAS!, sopar a la cassola! Per això es mantingué ajagut, els músculs tensos, disposats per a saltar en qualsevol moment, i les orelles ben atentes a la remor que s'acostava.

Van passar quatre segons, deu, trenta, un minut, dos... L'animal es notava la closca bullint com un ou i l'aire li abrasava la gola. Hauria volgut eixir de l'amagatall i córrer a l'ombra fresca, però sabia que si volia pegar un mos havia de quedar-se plantat com un tronc.

Tanmateix, quan va notar un formigueig a la pota dreta de tant d'esperar, va començar a sospitar que alguna cosa estranya passava. Molt a poc a poc, va aguaitar entre les herbes per esbrinar què

dimonis havia succeït al seu sopar. I la sorpresa va ser tan gran que la mandíbula per poc que no li cau a terra: allà baix, a recer d'un tronc, la lleona i les tres ratllades xarraven com si foren amigues de tota la vida.

–Què fa? Per què dóna conversa al sopar?

Convençut que aquelles tres bruixes, d'alguna manera, havien engalipat la seua femella, va recórrer la distància que el separava del grup saltant d'amagatall en amagatall fins que es va trobar de morros amb una de les anques ratllades. I quan la seua boca es va obrir, disposada a assaborir aquella delícia, tot d'una, l'ama d'aquell maluc tan abellidor es va girar:

–Eh, tros de sac! Mantín-te a ratlla, que no he vingut a omplir-te la panxa!

–Vols deixar de fer l'haca? –va recriminar-li la lleona mentre li tancava la boca d'una grapada–. Aquestes joves han vingut en qualitat d'emissàries.

L'altre, atònit, només va poder respondre:

–Ah, sí?

–Descanseu i refresqueu-vos, estimades –va aconsellar la lleona tot oferint-los una miqueta d'aigua–. És perillós fer carreres quan el sol crema de valent. Podríeu haver patit una insolació!

–Oh, sí! Us podríeu haver... torrat –va llançar el lleó.

La zebra més jove, tot mirant-lo de reüll, va fer com si sentira ploure:

–No hem vingut en to de guerra. Els animals s'estan reunint a la vora de l'estany. És una ordre de l'elefanta anciana.

El lleó no va poder evitar passar-se la llengua pels llavis:

–Els animals reunits, dius? Mmm... Hi haurà bufet lliure o barbacoa?

I esclafí en un riure que va estar a punt d'ofegar-lo.

–No et passes de la ratlla, cara de plomall –li retrucà la zebra–. Es veu que la cosa és seriosa. Ens han ordenat d'avisar urgentment totes les famílies.

–Totes?

–Totes.

La lleona, d'un bot, ja s'havia posat dreta:

–Açò no m'agrada un pèl. Avisaré els menuts. Gràcies, zebres, hi anirem de seguida.

El lleó, veient interrompuda la seua becadeta, va intentar protestar amb un tendre «Bombonet, és que jo no...», però la femella el tallà en sec:

–Si l'elefanta anciana ens crida, és que deu estar a punt de produir-se un cataclisme. En marxa!

Prop d'allí, la mateixa escena es repetia entre els grups convocats. No hi havia temps per a refrescar-se a l'estany, ni molt menys per a pegar un mos. Alguna cosa urgent passava i tenien ordre de dirigir-se volant a les Tres Acàcies.

Al cap de mitja hora escassa, tothom era al seu lloc.

Tot i que no hi cabia ni una agulla, hi regnava un silenci tens. Les mirades que els animals es creuaven anaven carregades de malfiances i de reptes. L'enemistat entre ells era ancestral i una emergència com la que ara els havia tornat a unir no era suficient per a eliminar el que sentien els uns pels altres.

–Habitants de la plana –va saludar l'elefanta més anciana–, la majoria som enemics des de temps remots; així i tot, per una vegada, us demane que deixeu aparcades les baralles i que fem un front comú. En aquests moments, necessitem estar units!

Un murmuri va esclatar i va interrompre les seues paraules.

–Sí, units! –repetí l'elefanta–. I no ho demanaria si no se'ns haguera presentat una situació... d'emergència.

El lleó i les lleones, les hienes i les zebres, els elefants, els hipopòtams i els nyus, els antílops i les gaseles, els rinoceronts i les girafes, i totes les cries, redreçaren cap i cos. Una emergència? Si feia segles que no passava res per aquelles terres!

–Vinga –va cridar una gasela, nerviosa com un coet–, afanya't i amolla la presa!

Uf, quin atreviment parlar en aquest to a aquella mola immensa de carn, famosa a la regió pel seu mal geni. De segur que ara alçaria la pota, la

deixaria caure, així com qui no vol, sobre el cap d'aquella insolent i la convertiria en una coca ben fina i allisada. Tanmateix, el que acabà de comoure l'assemblea era que aquesta vegada l'elefanta anciana no va bellugar ni un pam d'orella.

—Ens han arribat notícies del nord —començà a contar—, i us he de dir que ens han posat els ullals de punta. Atesa la gravetat de l'assumpte i les conseqüències immediates que pot tenir sobre tots nosaltres, he cregut convenient convocar-vos per informar-vos que demà, quan el sol retire la cortina d'ombres i salude les herbes de la sabana, quan els nostres somnis abandonen els astres i la lluna, i la boira...

—Per tots els trons del cel! Vols explicar-nos d'una vegada què passa? —va exclamar la Gran lleona.

L'elefanta la va mirar amb ràbia. Era la segona vegada en pocs minuts que la interrompien i ja estava a punt de perdre els estreps i ensenyar les dents. Si no fóra perquè ella i la lleona eren amigues de la infància, si no fóra perquè la lleona era la Gran lleona, si no fóra perquè...

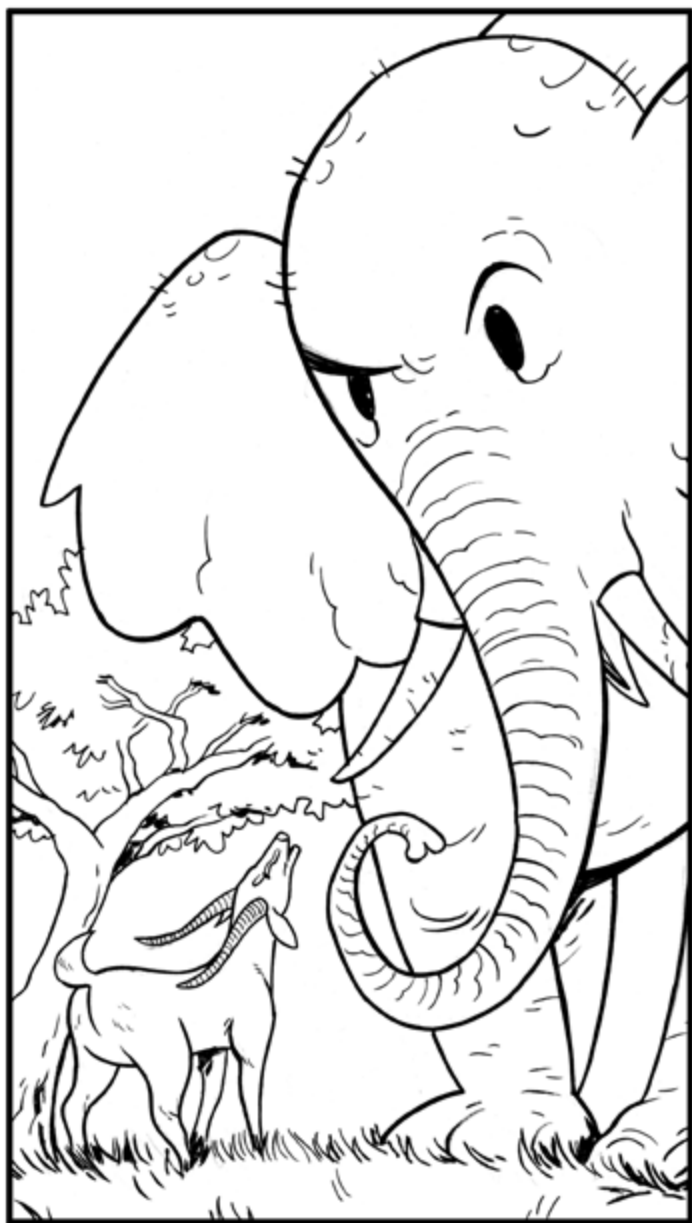
—Demà...

—Sí?... —van preguntar tots, atents.

Va agafar aire, passejà la mirada per tots els presents i, tot d'una, amollà la bomba:

—Està dit que vindrà un dues potes.

Plaf! Els adults no van poder aguantar l'embat. Tots alhora van caure de cul i es van quedar amb

els ulls en blanc. Els fillets, alarmats, van córrer a reanimar-los i quan encara ningú no s'havia acabat de recuperar de l'esglai, l'elefanta, implacable, els envià la segona estocada:

–També l'acompanya una femella...

I torna-li! Més crits i més desmais, però aquesta vegada l'elefanta va aprofitar que romanien asseguts per acabar de rematar-los:

–I un cadell!

Va ser l'espantada general. En un tancar i obrir d'ulls, les Tres Acàcies es convertí en el lloc més solitari del planeta. Només la Gran lleona s'hi havia mantingut immòbil.

–Torneu ara mateix! Des de quan us espanta un grapat de caçadors? Lleó, no m'obligues a estirar-te les orelles!

El mascle, amagat sota la panxa d'un hipopòtam, repetia sense parar:

–No vull morir tan jove, no vull morir tan jove...

Aquella notícia va fer més mal que pedra seca. Després d'uns minuts, quan a poc a poc cadascú va haver recuperat la consciència i el lloc, l'assemblea es va reprendre:

–No és possible! No pot ser! Un dues potes!
–exclamaven, alarmats, els més majors.

–Un què? –preguntaren els menuts.

–Un home, fills –va repetir lentament una zebra, tot mirant l'infinit–. Un animal que camina

sobre dos peus; el més terrible, poderós i estúpid que habita el planeta.

—L'animal més bèstia de tots els que heu conegut —va rematar el Gran lleó, que de la por duia la cabellera aborronada.

—Ja n'hi ha prou! —es va sentir.

Tothom va mirar la Gran lleona.

—Us recorde que la tribu també viu en aquest territori des de temps immemorials. Són caçadors, cert, però ja sabem com enganyar-los i evitar-los. Veritat, elefanta?

L'elefanta, estranyament, es mirava i remirava la trompa. La lleona, alarmada, va intuir que la seua amiga no els ho havia contat tot.

—Per casualitat, has oblidat algun detall?

—Bé... en realitat... no em referia a la tribu. Els nostres visitants són blancs com la llet i vénen de... de la ciutat.

De la ciutat? D'aquell lloc on deien que per viure-hi t'havies de rodejar de parets altíssimes i on les plantes creixien en cassoles?

—No pot ser veritat —sospirà la Gran lleona.

L'elefanta va fer que sí amb el cap i amb la trompa. Tot d'una, hi va haver algunes expressions de sorpresa, fins i tot de rebuig, però la Gran lleona no estava disposada a tolerar escenes de pànic i ordenà silenci amb un moviment sec de la cua. Per la plana corria la veu que aquella femella era

valenta com ella sola. Tot i que la fama sempre se l'emportava el mascle, en realitat, qui lluitava pels fills i pel seu aliment, qui treia les castanyes del foc, era ella i no aquell tros d'estora peluda que li havia tocat de company, que passava el dia estirat a l'ombra ventant les mosques amb la cua. I justament perquè tots en tenien aquella opinió tan elevada, justament per això, es quedaren de pedra quan la sentiren sentenciar:

—No sabem per què vénen, ni quant de temps es quedaran entre nosaltres, però aquesta és la nostra casa i hi seran els nostres invitats.

Si aquestes paraules les haguera dites el Gran lleó, podeu estar segurs que tothom hauria cridat «Pista!», i hauria volat a buscar un cau nou com més allunyat millor. Però la lleona tenia fama de prudent i considerada; per això, tot i que el pelut no parava d'estarrufar-se els pèls i de rugir en demostració de poder, tothom va acceptar de bon grat que fóra ella qui organitzara els clans, impartira ordres i controlara actuacions.

—Demà anirem a rebre'ls com toca i els demostrarem que som uns bons veïns.